

Sygn. akt V U 939/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2021 r.

**Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w następującym składzie:**

Przewodniczący: Sędzia Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: st. sekr. sądowy Zofia Aleksandrowicz

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2021 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę pomostową

na skutek odwołania A. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 2 listopada 2020 r. sygn.: (...)

oddala odwołanie;

Sygn. akt V U 939/20

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 listopada 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił A. L. prawa do emerytury pomostowej, podnosząc że nie udowodnił okresu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego co najmniej 15 lat, nie wykonywał on prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 oraz 3 ustawy pomostowej (t.j. Dz.U. z 2017 r. poz. 664) po 31 grudnia 2008r. oraz nie rozwiązał stosunku pracy z pracodawcą.

W odwołaniu od tej decyzji wnioskodawca podniósł, iż w wykonywał pracę w warunkach szczególnych od 5 października 1989 roku do 1 marca 1996 roku jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony wniósł o dopuszczenie dowodu na te okoliczności z zeznań świadków: A. J. i M. O.

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie powielając argumentację przedstawioną w zaskarżonej decyzji.

Postanowieniem z 19 stycznia 2021 roku Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: A. J. i M. O..

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. L., urodzony (...), złożył w dniu 1 października 2020 roku wniosek o emeryturę pomostową. Wnioskodawca we wniosku oświadczył, że pozostaje w stosunku pracy z PHU (...) M. L. w G..

(dowód: wnioski o emeryturę k. 1-4 akt emerytalnych)

Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił zaliczenia wnioskodawcy do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia od dnia 5 października 1989 roku do 1 marca 1996 roku z uwagi na brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych oraz to, że kierowca samochodu ciężarowego nie jest wymieniony w zał. do ustawy o emeryturach pomostowych oraz brak informacji o wypłacaniu dodatku szkodliwego.

Do pracy w warunkach szczególnych do 31 grudnia 1998 roku na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS ZUS zaliczył okres 9 lat od 1 lipca 1978 roku do 27 kwietnia 1980 roku oraz od 29 lipca 1982 roku do 30 września 1989 roku..

(dowód: decyzja z dnia 8 grudnia 2017 roku, k. 21 akt o emeryturę pomostową)

Wnioskodawca w dacie wydania zaskarżonej decyzji oraz wyroku pozostawał w stosunku pracy z PHU (...) M. L. w G..

(dowód: wnioski o emeryturę pomostową – k. 1-4 akt ZUS, oświadczenie wnioskodawcy z 28 grudnia 2020 roku – k. 7 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.) prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5-12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
5. przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;
6. po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;

7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Prawo do emerytury pomostowej zgodnie z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1-5 i 7 i art. 5-12;

3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

Warunkiem skutecznego ubiegania się o emeryturę pomostową w świetle wykładni językowej art. 4 i art. 49 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych, jest legitymowanie się określonym stażem pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (w rozumieniu ustawy o emeryturach pomostowych lub dotychczasowych przepisów) oraz kontynuowanie pracy w tych warunkach po wejściu w życie ustawy, a więc po dniu 1 stycznia 2009 r. W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy "szczególnej" według poprzednio obowiązujących przepisów, może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy (okres prac) można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu dziś obowiązujących przepisów (art. 3 ust. 1 ustawy) lub o szczególnym charakterze (art. 3 ust. 3 ustawy). Innymi słowy brak podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze, dziś nie może być tak kwalifikowany (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2012 r., sygn. akt II UK 164/11, wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 kwietnia 2014 r., III AUa 2302/13).

W będącej przedmiotem osądu sprawie poza sporem było, że wnioskodawca wykonywał w okresie od dnia 1 lipca 1978 roku do 27 kwietnia 1980 roku oraz od 29 lipca 1982 roku do 30 września 1989 roku pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Organ rentowy zaliczył mu bowiem ten okres do szczególnego stażu pracy zaskarżoną decyzją.

Przyczyną odmowy przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej było ustalenie przez ZUS, że wnioskodawca po 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych oraz nie rozwiązał stosunku pracy.

Wnioskodawca nie zaprzeczył, że nie spełnia przesłanki wymienionej w art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych w postaci rozwiązania stosunku pracy. Wręcz przeciwnie przyznał, że w dacie wydania zaskarżonej decyzji pozostawał w stosunku pracy z PHU (...) M. L. w G.. Bezspornym w sprawie jest zatem, że skarżący w dacie wydania zaskarżonej decyzji oraz wyrokowania w niniejszej sprawie, pozostawał w stosunku pracy. Rozwiązanie stosunku pracy jest konieczną przesłanką pozytywnego rozpoznania wniosku o emeryturę pomostową. P. wnioskodawcy w stosunku zatrudnienia wyklucza przyznanie mu praw do emerytury pomostowej, co oznacza że zaskarżona decyzja jest prawidłowa.

Ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę pomostową i przedmiotem zaskarżonej decyzji była odmowa jego przyznania. Tymczasem zakres rozpoznania i orzeczenia w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem zaskarżonej decyzji organu rentowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 września 2010 roku sygn. .akt IIIUK 15/10). Skoro zatem wnioskodawca nie rozwiązał stosunku pracy, zbędnym była analiza charakteru zatrudnienia ubezpieczonego. Nawet bowiem pozytywne ustalenie szczególnych warunków pracy ubezpieczonego w okresie zatrudnienia od 5 października 1989 roku do 1 marca 1996 roku nie mogłoby doprowadzić do zmiany zaskarżonej decyzji, wobec nie rozwiązania stosunku pracy. Tylko bowiem kumulatywne wystąpienie wszystkich przesłanek z art.4 ustawy o emeryturach pomostowych, gwarantuje nabycie prawa do emerytury pomostowej. Powyższe oznacza zbędność przeprowadzania postępowania dowodowego na okoliczność charakteru pracy wnioskodawcy w okresie niezaliczonym przez ZUS do pracy w warunkach szczególnych i legło u podstaw oddalenia przez Sąd postanowieniem z 19 stycznia 2021 roku wniosku skarżącego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków: A. J. i M. P. w stosunku pracy przez skarżącego oznacza, że decyzja organu rentowego o odmowie przyznania prawa do emerytury pomostowej jest prawidłowa, gdyż skarżący nie spełnia przesłanki z art. 4 pkt 7 ustawy o emeryturach pomostowych niezbędnej do przyznania mu wnioskowanego prawa. Bez jej spełnienia niemożliwym jest nabycie prawa do wnioskowanego świadczenia.

Na marginesie należy tylko dodać, że rację ma organ rentowy, iż ustawodawca do prac w warunkach szczególnych w zał. nr 1 i 2 do ustawy o emeryturach pomostowych nie zalicza prac kierowców samochodów ciężarowych o ładowności

powyżej 3,5 tony, którą jak twierdzi wnioskodawca, wykonywał w okresie od 5 października 1989 roku do 1 marca 1996 roku. Taka praca była pracą w warunkach szczególnych, ale w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS (wykaz A dział VIII poz. 2 zał do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 roku). Ponieważ jednak wnioskodawca po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, dla nabycia prawa do emerytury pomostowej, musiałby wykazać, że praca wykonywana w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w okresie od 5 października 1989 roku do 1 marca 1996 roku jest zaliczana przez ustawodawcę do pracy w warunkach szczególnych także w rozumieniu art. 3 ustawy o emeryturach pomostowych, a tak nie jest.

Reasumując, skoro tylko łączne spełnienie przesłanek określonych w art.4 powołanej ustawy pozwala na przyznanie prawa do emerytury pomostowej, a niespełnienie którejkolwiek z nich, czyni zbędnym badanie ziszczenia się pozostałych warunków, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uznając odwołanie za nieuzasadnione, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.